

Sárospataki
Ifjusági Közlöny

Főszerkesztő: Martin Miklós | Társzerkesztők: Molnár Pál Békés László Felelős szerkesztő: Tóth Ferenc
Stephán László Nagy István

TARTALOM:

Martin Miklós: Októberi gondolatok. — Tóth Ferenc: Foltok a leveleken. (Vers.) — Batta Sarolta: 400 évet ünnepeltünk! — Tóth Ferenc: A Tükör előtt. (A magyar Sion.) — Bodnár István: Az Ő jövőse előtt (Vers.) — Molnár Pál: Ki érdemli? Ki van rászorulva? — A női lélek barátja: A holnap papnéja. — Martin Miklós - Kárpátaljai: Könyvek. — Hírek. Szerkesztői üzenetek.

Megjelenik július és augusztus kivételével havonta egyszer.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Sárospatak. — Kollégium.

Előfizetés: Egész évre 3. — pengő Félévre 1.50 pengő

Sárospataki
Ifjúsági Közlöny

XLVII. évfolyam.

Október hó.

1931.

Főszerkesztő :
Martin Miklós

Társzerkesztők :

Molnár Pál
Stephán László

Békés László
Nagy István

Felelős szerkesztő :
Tóth Ferenc

Októberi gondolatok.

Az esztendő hónapjai között legkedvesebb előttem október hava. Mikor szép, napos délutánokon kimegyek a Megyerre s elgyönyörködöm a megragadó kilátáson, mikor egyik oldalról a hegyek, másiktól az Alföld mutogatják szépségeiket, elragadtatásba esem. Mikor pedig az alkony borítja be vörösszegélyes fekete kendőjével a földet, a szüretelésből hazatérők vidám éneke zengi az október dicséretét. Milyen rossz, hogy a világ kiábrándít az ilyen dicséretekből. Azt mondják, hamis ez az arc Október hava a haldoklásé. Nézd, ott az erdő, ezerárnyalatú levélváltozatosság, azt mutatja, hogy nemsokára egyszínű, barna avar lesz a rengeteg. A vöröses, sárga, zöld, szürkés levelek egyenkint hullongálnak alá... Bizony október az elmúlást hirdeti. Hátha még az ölmos őszi eső is megered, s ha még ehhez elszabadulnak a szelek és nyargalásznak vad rohanással és ijesztő nótákat dudolnak a füledbe?

Azt szokták mondani s én is mondtam valamikor, hogy szeptember a „csodálatos kétarcú hónap.“ Nem igaz. Október az...

Bizony csodálatos. Ha végig néz lelki szemünk e hó napjain, különösen most, nagyon tartalmasnak találja. Mily dús események estek e napokban!

Október 1-én még jubiláltunk, még folytak az ünnepségek. Örömjaj töltötte el Patakot és a magyar tantúgy berkeit.

Bizonyos okok miatt, e hó 2-án Kazinczy Ferenc halála évszázados fordulóját most ünnepeltük Széphalmon. Nem az én dolgom Kazinczy méltatása. Elég az, hogy Magyarországon minden művelt ember tudja, ki volt Kazinczy Ferenc, a nagy pataki diák.

Október 6-án az aradi vértanúk emlékének áldoztunk. Tizenhárom martir és még sok ezer hős lelki alakja jelent meg szemünk előtt, hogy intsenek bennünket: ennek a világnak hősökre van szüksége.

Október 11 én Zwingli Ulrik emlékét idéztük. Égő lelke testi sebeken át szállt fel a mennybe. Rendíthetetlen meggyőződésű férfi volt. Hithős.

Október 25-én Kazinczy Lajos vértanú honvéd ezredesünk halála napja. akit 1849-ben Aradon lőttek főbe: hazafisága miatt.

Október 31. a lelkiszabadság diadala napja.

Kell-e gyümölcssteljesebb hó októbernél? Kell-e több ösztönző erő, mint amennyit október záporoz ki magából?! Október hava a legtanítóbb hónap. Eszményteljes. Példák tára. Csak követők kellenének.

Borongóssá válik a lelkünk, ha most magunkra esik a pillantásunk. Mi van meg bennünk október csodálatosságából? Talán semmi. Talán csak a szomorú oldal. A levélhullatás — talán — reményhullatásunk; az őszi eső — talán — könnypergésünk; a szél zúgása — bánatos lelkünk búsongása... Jaj nekünk, ha csak ez a miénk... Akkor avar, sötét, szürkés barna avar lesz egész mivoltunk. A avar pedig a rothadásé. Hol van itt a gyümölcs, hol itt az őszi pompázat, mikor minden a maga teljében díszlik?!

A Hegyalján ilyenkor vidám az élet. Daltól hangzik a hegyoldal. s este a poros úton kacajos kedvvel vonul a szüretelő fiú- és leánycsapat. Késő éjszakákon itt is, ott is fel-felgyúl egy-egy láng — körüle nőta hangzik...

Jövök le a Megyerről s mindezek eszembe jutnak, mert érzem, mert látom, mert hallom... S elmerengek...

Vajjon valamikor, Valaki fog e így szüretelni a mi termésünk-ből? Vajjon lesz-e Valakinek kedve örülni a mi gyümölcsözésünkön? Vajjon termünk-e, gyümölcsözünk-e? Vajjon a nagy példák-ból marad e a lelkünkben csak egy jottányi is? Martin Miklós.

Foltok a leveleken.

*Hulló lombok közt
messze indultam,
vérpíros őszben
csendesén lépek;
itt is, ott is egy levél
— egy folt
s a piciny virágok
haloványak és
nagyon fehérek...*

*Félek és fázom
nagyon magamtól...
Előttem egy hosszú,
fekete árnyék...
Nézek erre
és nézek arra is,
ha valakire itt
most reátalálnék.*

*Megfognám kezét,
hogy ketten legyünk,
hogy ketten érvünk
az út végére,
hogy visszavigye üzenetül:
A vörös foltok a leveleken
egy haldokló ember
hulló vére...*

Toth Ferenc

400 évet ünnepeltünk!

1531-ben az Örök Istenbe vetett reménnyel megnyílt egy iskola, — egy református iskola. Semmije sem volt, csak *hite*. Hite abban, hogy az „új” vallásban van a keresett igazság. Megalapítása mintha azt hirdetné, hogyha a fundamentum jó, kell, hogy fentálljon ez az iskola századokon át, vagy ha nem az igaz ismereten épült fel, úgy el kell hogy vesszen, mint minden rossz. És igaz ismereten épült fel, mert 400 évet ünnepelt. 400 év tanubizonysága, hogy tényleg igaz ismeretet hordott *mindig* magában. — 400 évet ünnepeltünk, — a lélek ünneplésével; — talán nem is az élő lelkek ünnepeltek itt, hanem a megholtaké.

Sokszor hangoztatott tétel az, hogy egy nemzet a multjának él; éppen itt mutatkozott ez meg legjobban. Akár mit is tettünk, vagy beszéltünk, mindenütt kí lehetett érezni, itt megjelent Perényi lelke, ott Lorántfy szelleme, amott Rákóczy fensége. *A jelen ünnepelte a multat*. A 3 napos ünnepen ez huzódott végig. A műsorok sorozatos lepergése mind a multnak mondott köszönetet.

Vegyük elsősorban a szept. 30 iki ünnepségeket. A zászló mély jelentőségű felavatása az 500-ik év felé haladás jelzője lett azáltal, hogy a lefolyt 400 évet magába foglalva büszkén lengeti selymét ugyanazokkal a jelszavakkal, mint az induláskor. Senki mást nem akar, mint előre haladni a megkezdett úton, a multat véve példának, mint tette az új zászló akkor amikor a Marosvásárhelyről elhozott, sok bujdosást kiállt zászló fő é hajolva, átvette a régiek szellemét.

A lélek ünnepelt itt mély bensőséggel. Mintha minden ember, aki itt megjelent, ezer apró lelket hozott volna magával és azt adta ajándéku az Iskolának.

Az ország előkelősége mind itt, volt. A magyar államot Petri Pál államtitkár képviselte, jelezve, hogy elismerik Iskolánk érdemét.

De minek ott a név, ahol a Lélek ünnepel. A műsoron ott voltak és — ott lesznek az aranykönyvben, de az ünnepségen csak *lelkek* voltak, igaz magyar lelkek.

A zászló felszentelése csak kezdése volt az ünnepségeknek. Ez a nap az adózások napja volt. A tanügyi kiállítással a kulturának adóztunk, mely 400 év alatt oly szépen meghozta gyümölcsét; akkor, amikor Kazinczy Ferenc az író, Kazinczy Lajos az aradi vértanú szobrát leplezték le, adóztunk és adóztak a nagy emberek lelkének, melyek oly sokat tettek, tesznek és fognak tenni. Az iskola nem felejtkezik meg nagy alakjairól és tudja, mit jelent az emlékeket ápolni, tudja, hogy a szellemek mindenkor motiválói, — különd-képpen — az ifjú lelkeknek. Lorántfy Zsuzsanna szobrának leplezésekor nem a bronz képet leplezték le, hanem a *lélek Nagyasszonyát*, kinek mindenkor első kötelessége volt az iskola segítése.

Adóztunk az emléküeknek, mert ők is azt tették valamikor, de az ő adózásuk sokkal értékesbb volt, mert a múlt helyett a jövőt adóztak, magának az iskolának.

Azonban, hogy mi az élőkrol sem felejtkezünk meg, mutatja az angol internátusban leleplezett Klebelsberg arckép, mely hirdeti, hogy az élet mulandósága mellett, a jótett mindig megmarad.

Coméniuszi nagy szellem szállott vissza a múltból az esti Harányi Zsolt: Patak lelke c. szindarabjából. Van miért élni, mert bár sivár a jelen, de a múlt mindig dicső és a jövő életét hordozza. Élni kell. mert célja van mindennek.

Hogy a színpompa se hiányozzék e naphól, az éj sötétjében kigyóző színes fények imbolyogtak Lampionok sokasága vonult felköszönteni az új idők hirdetőjét az angol internátust s annak megalapítóját Klebelsberg volt kultuszminisztert. Pici, színes lámpák az éjszakában, kicsi magyar tüzek — és mégis, milyen fényt terjesztettek, — mert sokan voltak. Az új idők tüzei.

E nap szépsége gondtalan, — üde vidámsága, — komoly varázsa, nem akar véget érni. Éjszaka van már, de egy kis társaság örömteli arca köszönti egymást. A „véndiákok.“ 10—20—30—40 éve, hogy elhagyták az iskolát és most „haza“ jöttek. Sok talán „azóta“ nem volt itt és most könnyes arccal találkoznak. „Elballagtak“ az életbe és most — vissza-„ballagtak.“ Véndiákok, Patak lelkei, de régen volt ilyen gondtalan kedves napotok, órátok.

Oly szép volt, olyan megható, amint jöttek egymás után a régiek.

Az ismerős lelkek megismerték egymást és bizony nem egyik könnyei jelezték, mit beszélt a szív. Mi „kis diákok“ boldog örömmel néztünk a „nagyokra“ (diákokra), hogy minekünk nem kell találkozni. Hallottam, amint egy apró emberke (5 éves talán) megkérdezte édes anyját: Anyukám, miért sír apuka? Az édes anyja lehajolt a kis fiához, megsimogatta haját s így szólt: Azért kis fiam, mert szereti az iskolát. A kis fiú felnézett édes anyjára: Anyu én is fogok sírni, — mert én is szeretem az iskolát?

Okt. 1-én lázas izgalom uralkodott mindenütt, komolyabb arcok jelentek meg. Az egész város méltóságos díszet vett fel. Ember-ember hátán hullámozott, hogy akik nem jutnak be a templomba, legalább egy pillantással üdvözljék Magyarország legnagyobb urát, ki eljött, hogy ünneplésünk annál dicsőbb legyen. Talán egy fejedelmet sem vártak annyira remegve, mint Kormányzó urunkat. A nehéz idők büszkesége töltötte el a sziveket hogy eljött közénk Őfőméltósága. Ez a büszkeség uralkodott az egész idő alatt, amíg itt volt közöttünk. De sok magyar ember szíve dobbant meg az örömtől, de sok idegen jármű ember (mert voltak, — igen sokan voltak) sóhajtott föl és nézett hivalakodóan méltóságos arcára. Sokan jöttek, talán csak azért, hogy lássák Őt.

A templomi ünnepségek méltósága teljes volt, az Ő ottlétével. Nem írjuk le annak lefolyását, hiszen kinek magyar szíve volt, hallgatta rádión, mert ebben az ünnepségekben benne zúgott a magyar sors minden öröme, benne minden szomorú bánata. A kuruc tárogatók bús hangjai nem idézhettek mélyebb hatást elő, mint az ünneplésnek istenes, áhitatos melegsége.

Ez ünnepély leírását külön évkönyv fogja hozni.

Ezután a sokáig felejthetetlen történeti felvonulás jött. Nemcsak pompájában volt felejthetetlen, de gondolatmélységében is. A múlt minden mozzanata ott volt, ott *élt* az elvonuló alakokban Perényi, Lorántfy alakjai, majd a fejedelmi udvar bájos köre, — mind éltek és megelevenedtek. *A múlt élt.*

Nyalka kuruc lovasok harcba induló csoportja váltja fel e színes látványt. Új kép jön ismét. Reformátorok komoly alakjai, majd a jezsuiták által kiüldözött professzorok és diákok szomorú, otthont kereső menete. Tebenned bízunk eleitől fogva... — hangzott az ének, mintha a XX. század siralmát és kérését adta volna. — Magyar ruhás lányok, — az élet — váltják fel e komor képet és a Kórus mosolygós, ünnepélyes csoportja. — Egy impozáns kép jön utána. Hatalmas felvirágozott kocsin az iskola megtestesítője, „A Tudomány Istenasszonya“ angyali karától körül övezve. — Új kép. — Kossuth Lajos azt üzenté; — és a diákok meghallják az üzenetet, víg szóval mennek a szabadság zászlaja alá. — de — jön a szomorú vég, — a halál szekere, — haldokló honvédekkel. — Ez zárja is a menetet. A halál mindennek a vége, — de közben ott volt az élet, az örök cél. — Ki tudná ez impozáns menet legapróbb részleteit leírni, grandiózus nagyszerűségét csak látni lehet.

Láttuk a múltat élni.

Talán be is fejeződött az ünnepség, — de mégsem, hiszen ott volt még az ifjúság ünneplése, a 400 éves bál, mely tényleg a 400 éves váradalmaknak felelt meg. A jövő ünnepelt itt.

Okt. 2-án az egész ünneplő közönség Széphalomra vonult ki, adózni Kazinczy 100 esztendő's emlékének.

Az ünnepség méltó befejezést nyert a magyar megújulás emberének szent sírjánál.

Elmultak mindezek, — de megmaradt nekünk a: *Lélek*. Új lélek árad szét reánk, új jövőndő hajnala dereng, — mert van feltámadás.

És mi elindultunk az 500 év feltámadása felé.

Batta Sarolta
ref. theologa.

Naplójegyzetek a ma életéhez.

1. Az emberek jószívűségének nagy ára van; egy falat kenyér ellenében életünk minden titkát bírni akarják. De ha bensődet jól ismerik, végkép elvesztél s sorsod így is ugyanaz.

2. Az egyeneslelkű éhen hal; az életben maradáshoz Jánus arc kell. Hogy örökkévaló érték maradjak, jobb lett volna meg sem születnem.

3. A szívség felkínálását fogadd hálálkodva, de meg ne próbáld igénybe venni, ha azt akarod, hogy ellenségeid ne szaporodjanak.

Dr. Zsiros József.

A Tükör előtt.

A magyar Sion.

Szépen emelkedik az egész föld öröme, a Sion hegye, a szélső észak felé, a nagy királynak városa. Jól néztek meg sáncait, jártatok be palotáit, hogy elmondhassátok a jövő nemzedéknek: Bizony ez az Isten a mi Istenünk mindörökké, ő vezet minket mindhalálig. (48. zsolt.)

A zsoldáros s aivit sohasem lehetett volna találóbban ráolvasni Sárospatakra, mint a mostani időkben. Sion hegyén a „szélső észak felé“ emelkedik ki a magyar rónaságból a fejedelmi város. A mult nagy eszményeinek megszentelt földje s büszkeségében benne van az a mély gyász, melynek fátyola ott lengett a bujdosók felett, de benne van az élni akarás és élni tudás dacos vágya is s a jövő kibontakzásának reménysége.

A magyar Sionba, a fejedelmek városába egy négyszázéztendős multnak minden dicsősége, megaláztatása, öröme és fájdalma gyűlt össze a Főiskola négyszázados évfordulójára szentelt ünnepélyen. Mult és jelen találkoztak, hogy biztos legyen a jövő, hogy az ötödik százban szebben ragyogjon az isteni dicsőség fénye, több legyen a remény és kevesebb a csüggedés.

Négyszázéztendős magyar mult zokogott az imában, mely két zászló-estvér ölekezésén szállott a magasságos Isten mennyei világa felé. Es benne sirt a jelen is, melyre eskü és átok, fogadalom és ígéret fogta el a sziveket mert a Magyarfa őszresárguló leveleinek zizegésében voltak egy temetési menetnek halk ütemei s a gyászmagyarság hosszú sóhaja de ott volt és lengett a drapériákon a jövő hite és biztatása is Isten dicsőségéért. Az egészben ott volt Isten ítélete, de ott volt kegyelme és ígérete is.

Az emberek hallgattak, éreztek, láttak, vágytak, könnyeztek és sugárzó arccal mentek az Úr hajékába Méltóságos pontifexek, államfők s a jámbor nép állottak a mélyhajlású boltozatok alá. Az Ige szavai megtöltötték minden szivet s a Krisztus lelkétől egygyé lettek az emberek, mert világosság gyűlt. Tiszta csendben, frissen szállott az Úr beszéde. Az ősz aggastyán ajkán is úgy csengtek a szavak, Mint a forró szívű ifjúén, egy vággyal, egy érzéssel és egy hittel. mindenütt a hódolat, tisztelet, hűség, szeretet, reménység és hit árja patakzott. Hódolat és tisztelet a mult iránt, hűség és szeretet áldozata a jelenért, reménység és hit a jövőben.

Zarándokok, kik itt jártatok a magyar Sionban és láttátok sáncait, bejártátok palotáit, beszéljétek el erősségét azoknak, akik távol maradtak! Hirdessétek a jövő nemzedéknek, hogy az Isten a mi Istenünk is és Ő vezet minket! A szabadság ősi földjén tovább él az eszme, a harc az igazságért és békéért. A magyar Sion sáncain belül bontják már az Evangélium zászlóját Istenért, hazáért és szabadságért!

Tóth Ferenc.

Az Ő jövése előtt.

„És a Lélek és a menyasszony ezt mondja
 Jövel!
 És aki hallja, ezt mondja:
 Jövel!
 És aki szomjúhozik, jöjjön el;
 És aki akarja, vegye az élet vizét ingyen.“

János Jel. 22: 17.

Tüzes székből szólt az ítélet;
 cseregjenek kristály patakok,
 mosdásukra az én hiveimnek,
 hogy megfürödjenek illendőképpen
 fogadására a menyasszonynak;
 dicsőült fiamnak, Krisztusomnak.

Szívek mosdottak, lelkek égtek,
 csudákat szült az ember agya,
 Ábel vére mindennap ömlött
 Kain kezétől ki a földre,
 fémmadarak röppentek égre,
 villámmal futott minden gondolat,
 születlenek lettek a szüzek
 s a fiatalok aggok
 percek, órák, napok alatt.
 Testvér vérében gázolt az ember;
 a gőgös, finom kultúrember
 az aluvó piros Nap alatt,
 és nem ébredt fel, nem vette észre;
 gépe lett úr mestere felett,
 míg fönt a hűvös űrben
 kilobbant száz Nap tűszeme . . .

Harsona zengett: „Jövel! . . .“
 Mosdottak lenn ájuló vének,
 csodás, merész, szép legények,
 ígéretei egy kornak:
 Mosdottak lányok, fiúk
 Bárány-trónjából csergő pataokban,
 míg a kihamvadt Napok mögül
 zengett, harsant a hív ének:
 „Jövel, jövel fényes király,
 csúfolt, verett, megölt Krisztus.
 Szomjas ajkunk szomját oltsd el,
 bűnös lelkünk szennyét mosd el,
 Jövel Krisztus, jövel, jövel.“

Bodnár István.

Ki érdemli? Ki van rászorulva?

Kétségen felül áll az, hogy a sárospataki főiskolánk egyike azoknak az intézeteknek, melyek nagy mértékben segítik elő anyagi támogatásokkal diákjainak pályájukon való haladását. Iskolánk nagy és nemes alapítványok birtokában méltán ki is érdemelte a „szegények iskolája“ nevet, mert ezelőtt bizony, ha bejött egy szegény diák Patakra, csak az indulás volt nehéz, sokszor még az sem s a jó, szorgalmas és tehetséges diákot ingyenesség és nagy kedvezmények gondokból kiemelő karjain vitte előre az Alma Mater. Így volt ez még a közelmúlt években is.

Az iskola alapítványainak nagy része, melyekből diákjait segítyezi, földben és szőlőben van fundálva s míg az előbbi a mai viszonyok között alig hoz valami jövedelmet, utóbbira már évek óta csak ráfizet a főiskola. Fogy az erő, csökken a főiskola segítő lehetősége.

Más oldalról pedig egyre nő azoknak a száma, akik segítségre szorulnak. A főiskolának sohasem volt annyi szegény diákja, mint a mai időkben. Igazi „szegények iskolája“! Mert míg régebben voltak módosabbak, kik bírták a költségeket s voltak szegények, kik a főiskola támogatásával tudtak csak tanulni, ma mindenki szegény, mindenki kedvezményt vár s támogatásra van rászorulva. A szülők kis-exisztenciák, kiket a gazdasági krízis végveszéllyel fenyeget. A falvakon honnan a diákok bejönnek, ijesztő a nyomor. Már most sok az éhező és kenyér nélküli család. Mennyi lesz majd télen!? És ezek a szülők nem tudnak fizetni gyermekeikért, akik pedig tanulni akarnak. Nincsen ma pénze a diáknak. Tavasszal történt meg, hogy egyik teológus barátomnak 5 P kölcsönre volt sürgősen szüksége és a theol. internátus 70 lakójától együtt nem tudott 5 pengőt kölcsön kapni. Nem azért, mintha a diák nem becsülné meg a pénzét! Azért, mert nincs mit megbecsülni. Soha ilyen spórolós, garasos diákság nem volt, mint ma.

Ma minden diák segítségre szorul és segítséget vár s amikor kétszerannyit kellene segíteni, a főiskola segítő ereje egynegyedére csökkent. Keveset megosztani soknak, hogy mindenki kapjon, szinte lehetetlenség. A kedvezmények kiosztásánál két szempont kell, hogy érvényesüljön: ki érdemli és ki van rászorulva? Nem lehet e kettőt külön mérlegelni, mint együttes meghatározók kell hogy szerepeljenek. Sajnos, hogy ezt nem lehet a gyakorlatban érvényesíteni. A bizottság, mely illetékes a kedvezmények felett dönteni, kényszerűleg csak az egyik szempontot látja: ki érdemli? És ennek az érdemnek legfontosabb mérője: milyen a bizonyítvány. Kétségkívül nagyon sokat mutat a bizonyítvány, mutat szorgalmat, tehetséget, de takar is nagyon sokat. Mert ki tudja azt megítélni, hogy mik azok a tényezők, melyek a bizonyítványt kialakítják!? Nagyon is ismerős előttünk az úgynevezett „konvencionális“, vagy ha úgy tetszik „tradicionális“ jeles bizonyítvány. És ki fogja azt megítélni, hogy mennyivel dolgozik többet az az elégséges bizonyítványú diák elégséges bizonyítványának megtartásáért, mint az a jeles bizonyítványú ugyanazért? Vagy ki tudja azt, hogy

annak az elégséges diáknak 2—3 tanítvánnyal kell küzdeni, hogy azok díjából ki tudja fizetni konviktusi díját s esetleg egy tisztességes ruhát vegyen magának s talán még otthon nyomorgó szülein is tudjon valamit segíteni — és éppen ezért nem tud a maga leckéjével annyit foglalkozni, hogy jobb érdemjegyet küzdhessen ki magának — és ugyanakkor könnyed szórakozással tölti el idejét az a jeles kinek anyagi gondja sohasem volt, kiért talán a szülei is könnyen ki tudnák fizetni a szükséges díjakat és kinek jegye megtartásaért sem szükséges oly nagy munkát végezni. hiszen tudják róla, hogy jó fiú s ezért elnézik neki azt a ballépést, amit egy gyenge bizonyítványú fiúnál kétszeresen torolnak meg!?. . . Ki érdemli hát és ki van arra rászorulva, hogy a főiskola oly szűkösen nyújtható anyagi támogatását igénybe vegye?

Mondom, az illetékes bizottság felülről, mádár ávlatból nézve a diákságot, ezeket nem is veheti észre. Kiosztja a kedvezményt jóhiszeműleg, sokszor ösztönösen, olykor protekciósan is, de mindig a segíteni kész legjobb akarással. S ha olykor olykor téves a megítélése, ezt nem is szabad és nem is lehet neki felróni. Mert, hogy 600 diákat ismerjen teljesen, tudja az anyagi állásukat, körülményeiket, amelyek meghatározzák egész diákságuk kibontakozását, lelkiéletük, képességeik fejlődését, azt nem hogy kívánni nem lehet, de az egyenesen lehetetlen.

Pedig ezt a nagy kérdést hogy: ki érdemli és: ki van rászorulva arra, hogy anyagilag segítse és milyen mértékben segítse a főiskola, csakis ezek alapos ismerete és mérlegelő egybevetése alapján lehetne pontosan eldönteni és a kedvezményeket igazságosan kiosztani.

Ez így lehetetlen s ezért más módot kell keresnünk a megoldásra. Csak egy mód van, mely megközelíti az eszményt: í éljék meg maguk a diákok és maguk a szülők, hogy mennyiben vannak rászorulva a főiskola segítségére. A mai világ élet halálharca oda vezet az embereket, hogy minden kínálkozó alkalmat megragadjanak, hogy anyagi feltételeiket mennél jobban biztosíthassák. Miért ne vénék el azt is, amit a főiskola ad gyermekeiknek, még ha nincsenek is rászorulva. Hogy önmagammal ellentétbe ne jöjjenek, fentebbi kitételemet, hogy „ma mindenki szegény“, a valóságnak megfelelően oda módosítom, hogy azért van a kedvezményeseknek mintegy 20 százaléka, akik — habár szegények — azért némi kis megerőltetéssel könnyen kibírnák a tanulás költségeit. A megoldás az lenne, hogy ezek belátva azt, hogy mily sokan vannak, akik nyomorogva tanulnak, akik sokkal inkább rá vannak szorulva anyagi támogatásra, s talán tőlük független körülmények miatt estek el a támogatástól, — lemondanának a kedvezményeikről szegényebbek javára. Miért vesznek igénybe kedvezményt azok, akik anélkül is tudják taníttatni gyermekeiket! Miért vesznek fel alapítványi juttatásokat is olyanok — még ha van is rá joguk —, kik az alapítvány magas céljának figyelemre méltatása nélkül, nem fiaik taníttatására fordítják az összeget, mert hiszen rá nincsenek szorulva.

Úgy van, igaza van... — mondják sokan —, mert bizony vannak ilyenek!... De ki az, aki mélyére nézve a helyzetnek, azt

mondja: „én is megbírom a költséget, s bár jeles tanuló a fiam, s kapott ezért kedvezményt, de most nem veszem igénybe, mert tényleg sokan vannak, akik jobban rá vannak szorulva arra a segítségre“.

De vajjon lesz-e egy is ilyen, aki mélyen érző lélekkel meglátva a kor intő jeleit, ezen az uton is segítségére siet Trianon alatt vergődő magyar testvéreinek! Mert vajjon melyik magyar ember veheti lelkére azt, hogy külföldi nyaralást, biciklit és másféle szórakozásokat vegyen fia részére azon a pénzen, melynek hiányában szegény munkanélküli napszámosok jóelőmenetelű, tehetséges fiai maradnak otthon a falun, síró lélekkel, mert szüleik nem tudnak egy fillért sem adni iskolájuk folytatásához. (Az idén is kb. 50 tanuló maradt otthon.) Az idők jeleihez tartozik ma az is, hogy senki se vegye el önzésből vagy kapzsiságból a rászoruló elől azt, ami aztán neki felesleg lesz. Elsősorban keresztyénség is ez, de a legtisztább humanizmus is.

Forog az élet kercke s a reá kapaszkodó emberiség társadalmi rétegenként emelkedik vagy süllyed. Ma a földművelők, kézművesek, fizikai munkások vannak lent s a fixfizetéses hivatalnokok állami alkalmazottak kerültek viszonylag jobb helyzetbe. Ma ezeknek kell többet áldozni, mert inkább van miből, még a fizetéscsökkenés figyelembevételével is. Áldozni, ha mással nem is, azzal, hogy engedjék át az ifjúság olcsóbb és könnyebb tanulási lehetőségeit azok gyermekeinek, akik nyomorognak, rongyos ruhákban járnak és kétségbeesetten néznek elé egy közelgő tél éhségének és hideg sivárságának. Mert joga van ennek az osztálynak is arra, hogy érdemes fiait iskoláztassa és a Haza hasznos és derék polgárának nevelje.

Ezek után pedig a sárospataki főiskola diáksága megköszöni még itt azoknak a nemeslelkű alapíróknak és adakozóknak támogatását, kik a 400 éves jubileum alkalmából alapítványt tettek és alapítványt tenni fognak, hogy megértve a nehéz idők intelmét, tehetségükhöz mérten oda igyekezzenek hatni, hogy minél több szegény diáknak, aki érdemi és aki rá van szorulva, biztosítva legyen a támogatása és életcélja elérésének előmozdítása.

Molnár Pál
theologus.

A holnap papnéja.

(Folytatás.)

Sok mindent elmondottunk arról, hogy milyen legyen a holnap papnéja, de azt hiszem, hogy még nem jelöltem meg azokat az alapvonásokat, melyeken a holnap papné-ideál nyugodhat és a maga teljességében kivirágozhat. Azt ugyan említettem, hogy már mint leány készüljön erre a hivatásra, de hogy mi módon, arra nem mutattam rá. Azt hiszem, hogy az előző cikk utolsó mondatában kitűzött feladatnak, hogy „milyennek kell lenni a holnap papnéjának a lelki élet terén“, csak úgy tudok megfelelni, ha épen ennek a „készülődésnek“ a tartalmát, lényegét igyekszem kifejtetni. Amit itt mon-

dani szeretnék, azt egy mondatban így foglalhatom össze: *a holnap papnéjának életet árasztó őszinte vallásossága legyen*. Szeretném, ha kedves leányolvasóim, nemcsak nagyképű kijelentésnek vennék ezt, hanem olyan örök értéket bekeretező drága foglatnak melyben kifejezetlenül benne rejlik egy igazi papné egész élethivatása. Ebben a hangsúly először az *őszinte vallásosságon* nyugszik. Miért emelem ki ezt annyira? Azt hiszem mindjárt megértetem magam kedves olvasóimmal. Azt szokták mondani, hogy a nők könnyebben befolyásolhatók, mint a férfiak. Vagyis könnyebben érvényesül a nőkkel szemben az *akaratátvitel* lehetősége, s ha ez igaz, (már pedig igaz!) akkor könnyebben tudja mutatni a nő a vallásosságot is, mint a férfi. A vallásnak egyik lényeges alkotó eleme az érzelem, ez erősebben uralkodik a nő lelkében, mint a férfiéban. Csak azt akarom mind- ezzel mondani, hogy a nőnél nem mindig igaz vallásosság az, amit mutat. Teszem azt például, hogy egy gyülekezetben egyszer csak feltűnően megszorodik a női látogatók száma. Igaz vallásosság megnyilvánulása ez? Nem. Ha keresnénk a templomba menés motívumát igen sokszor abban találnánk, hogy az új papnak, vagy káplán- nak szimpatikus az arca, kedves a beszéde, stb., stb. Tehát a val- lásos érzelem felfokozódásának oka igen sokszor a női lélek természetes jellemvonása, amely jellemvonás csak addig engedi a vallásosságot uralomra jutni, míg az a nőiesség érdekeivel megégyezik. Sokszor hallottam már ilyen kijelentést: Óh! Hiszen a lányok tudják adni a szentet. Ha theologus udvarol nekik, akkor olyan szende arcot vágna, hogy aki látja őket, azt hiszi, valóságos an- gyalok, de ha jóírász vágja nekik a szelet akkor meg az ő nyelvén beszélnek.“ Ez nem egyéb, mint nyárfalevéltrezgés, mint színészkedés. Tehát a holnap papnéjának ezt a természetes (?) női jellemvonást öntudatosan ki kell magából irtania, a nőiesség ezen vonását át kell nemesítenie az igazi, őszinte vallásosság érzésével. A holnap pap- néja nem állhat meg csak színészkedő vallásossággal a jövő harcá- ban, mert mihelyt nem őszinte élethivatás lesz számára, hogy a férje munkáját ő is megpecsételje bizonyágtévő életével. azonnal össze- omlik minden kezdeményezése a gyülekezetben. Ennek az őszinte vallásosságnak kell megnyilvánulnia a templomba járásánál és minden egyéb munkájánál. Egyik legációm alkalmával, a templomban csak ünnep első napján levő gimnazista fiúk előtt, megakartam dicsérni a helybeli tanító úr lányát, hogy ő mennyivel jobban szereti a temp- lomot, mint a fiúk és így szóltam: „Látjátok... minden istentisz- teleten ott van, példát vehetnétek róla!“ Ilyen feleletet kaptam: „Tudja, csak azért járok, hogy lássák az emberek, hogy ők is járjanak.“ Azt hiszem, ez elég bizonyíték a női lélek látszat vallásossága bizo- nyítására. Azt hiszem, hogy ez elég meggyőző érv arra, hogy lány olvasóimmal elhissem, hogy az ő vallásosságuk nem tökéletes val- lásosság, hogy ilyen vallásosságra nem lehet, nem *szabad* egy csa- ládi életet építeni, mert akkor az fővényre épített élet lenne, melynek sorsát igen jól ismerjük. Az eddig mondottak végösszege az *őszinte vallásosság* címe alatt tehát ez: a holnap papnéjának meg kell ta-

gadnia magát, le kell mondania *női* mivoltáról, hogy Krisztus szolgáló leánya lehessen. Le kell mondania a *női* büszkeségről, a *női* hiúságról, hogy alázatosan, Máriaként oda tudjon borulni a Krisztus lábaihoz és lelkének gyöngéd, érzelemdús hálapoharát fel tudja neki ajánlani. Ha ilyen Krisztus-központú lesz a holnap papnéjának lelki élete, akkor majd *életet árasztó őszinte vallásosságot* tud élni.

Ennek az útjaira szeretnék még a következőkben rá mutatni. A holnap papnéjának mindenek előtt *imádkozó életűnek* kell lennie. Valahol olvastam, hogy „az imádság a lélek lélekzet vétele.” Ez már magába foglalja azt, hogy a holnap papnéjának rendszeres, örökös imádkozó életet kell élni. Amint lélekzetet minden pillanatban kell vennünk, éppen úgy kell minden embernek, de különösen a holnap papnéjának az imádkozással, — Minden sóhajtásának Istenhez küldött imának kell lenni. Ebben benne van ugyan az, hogy *örökös* imádkozó életet éljen, de nincs meg benne, hogy ennek az imádkozó életnek *rendszeresnek* is kell lennie. Gondolok itt arra, hogy ne csak úgy néha-néha imádkozzék, ha kedve tartja hanem mindennap, ha olyan rossz hangulatban van is, hogy kedvetlensége, még a mosolyt is megfagyaszttja annak ajkán, aki meglátja. Imádkozzék, hiszen az ima az az egyedüli munkamező, ahol mindig együtt lehet férjével. Addig, míg leány, természetes, hogy csak egyedül imádkozik, de hiszem azt, hogyha egyedül tud, — akar szüntelen imádkozni, nem fog nehezére esni, ha majd egyszer este és reggel férjével együtt fog az Istenhez fordulni. Egyedül imádkozzék, hiszen az imádság az a legbővebb csatorna, melyen keresztül az Isten akarata bekapcsolódik életébe. Ami pedig a családi életet illeti, én igazán nem tudok elképzelni áldottabb pillanatot, mint mikor az Isten szolgálja, a pap és szolgáló leánya, a papné, együtt hajtják meg fejüket az Isten színe előtt. Azt hiszem, hogy ez a magános és egykor közös (páros) imádkozás nem valami megvalósíthatatlan dolog, mert nem tudom elképzelni, hogy pl Luther, mikor esténként énekelgetett családjával, ne közös imádsággal fejezte volna be a napot. De nem kell olyan megszűre sem menni példáulért, hiszen olyan jól esett lelkemnek, mikor egyik nyári estén kinn sétálva csendes kis falumban, imádság hangjai ütötték meg fülemet. A házigazda olvasta, bizonyára a jó öreg Szikszait, a háziasszony pedig az ágy karjára dülve csendesen mondta utána. Ima, imádkozás, közös imádság. — ezek csak szavak, de a szavak mellett élet van, mely életet halálos vétek lenne a holnap papnéjának napfényre nem hozni.

Egy másik nem kevésbé fontos út az *őszinte vallásosságra* az állandó bibliaolvasás. Ha valakinek, akkor a holnap papnéjának igazán szüksége van arra, hogy a bibliában „*otthon legyen.*” Nem azért, hogy férjének ő keresse ki a vasárnapi prédikáció tárgyának az alapigéjét, hanem azért, hogy megfelelhessen az istenes életnek, hogy a világban felemészthető lelki erőket az Isten igéjéből táplálkozva pótolhassa. Ha mindennapi tápláléka lesz az ige a holnap papnéjának, akkor kevesebb lesz életében a viszály, teszem azt a tanítónéval, s a gyülekezet többi asszonyaival való összeütközés, mert az ő evan-

géliumi szeretete mindent eltűr és mindent elfedez. Az Isten igéjével való szüntelen érintkezése megedzi az élet csalódásainak elviselésére s az Isten egyedüli uralmának meglátása elnyomja benne az emberi érvényesülésre való törekvést. Azonban minél többet beszélek, (hiszen könyveket lehetne írni erről a problémáról) és minél inkább foglalkozom a kérdéssel, annál tisztábban látom, hogy a holnap papnéjának, a gyülekezet, a férje angyalának két legmarkánsabb jellemvonása: Az imádkozó és bibliaolvasó, — nem! — biblia szerint élő lelkiélet. Ez a két vonás, az építők által megvetett szeglet köve a holnap papnéjának, mely szegletkő szilárdan tartja azt az épületet, melyet így nevezhetünk: *papné*.

A női lelkek barátja.

Könyvek.

A főiskola jubileumi könyvkiadványai. Kedves kötelességünknek tartjuk, hogy e helyen is foglalkozzunk e könyvekkel. Nem értékelni, de bemutatni akarjuk e munkákat. Ez ideig öt munka jelent meg, melyeknek érdemes volt megjelenniök:

1. *Marton János: A sárospataki főiskola története. I. rész. (I. korszak) Az alapvetés korszaka.* A kollégiummá alakulás, külső és belső megerősödés ideje, a Perényiektől az iskola újra átnézett és bővített törvényei kiadásáig 1621-ig. Ára 7 P. Tartalma: Előszó. Bevezetés I. Az iskola külső történetének körvonalai II. Az iskola belső történetének adatai. III. Tanítómesterek a sárospataki iskolában. IV. Seniorok. V. Tanulók. VI. Könyvtár. VII. Az iskola épületeiről. VIII. Képeink. IX. Okmánytár. X. Névmutató. A könyv terjedelme 176 oldal.

A nagy történelmi tudással és érzékkel megírt munka, első kötete a főiskola nagy történetének. Méltánylásunk mellett is sokalljuk az árát. Nemcsak a szegény diák, de más sem igen tud ily nagy áldozatot hozni. Kár pedig, hogy anyagi akadályok miatt nem szerezheti be minden volt pataki diák e művet, melynek ott kellene állania mindenki könyvespolcán, akit csak egy kevéssé is érdekel főiskolánk.

2. *Dr. Gulyás József: A sárospataki ref. főiskola rövid története.* Ára 60 fillér. 56 oldal. Tartalom: Előszó. Amit a kövek beszélnek. Amit a könyvek beszélnek I. korszak: A főúri pártfogók kora (1531—1630). II. A fejedelmi pártfogók kora (1630—1660). III. A fanatikus Báthori Zsófia támadásainak és a bujdosásoknak kora (1660—1703). IV. A zaklatások és a türelmi rendelet kora (1704—1791). V. A magyar nyelvű művelődésért vívott küzdelmek kora (1790 ill. 1796—1848). VI. A politikai abszolutizmus kora (1849—67). VII. A modern állami rendszerű oktatástűgy és az államsegélyek kora (1867—1918). VIII. A világháború utáni korszak (1918—napjainkig). — Multba merengés . . . jövőbe nézés.

Nagyon jó munka. Tartalmas és eleven; történelmileg is pontos. Ára is méltányos. Meg kell venni. Kötelesség!

3. *A sárospataki ref. főiskola évkönyve.* 178 oldal. Ára 5 pengő. Tartalom: *Elekes Imre*: Előszó. *Dr. Rácz Lajos*: Sárospataki irodalom. *Dr. Mátyás Ernő*: Pál apostol viszonya a misztériumvallásokhoz. *Dr. Gulyás József*: Comenius és a latin nyelv. *Dr. Jakob Károly*: Adalékok a verbászi német (rajnai frank) nyelvjárás szóképzéstanához. *Novák Sándor*: Erdély szenvedései a nagy háborúban. — Az egyes dolgozatok különnyomatban is megjelentek 28, 46, 42. 24, 34 old. tejedelemben. A könyv a tanári kar munkásságának bizonyossága.

4. „*Emlékezzünk régiekről.*“ 90 oldal. Kiadja a gimnázium ifjúsága. *Útravalóval* Novák Sándor indítja el e könyvet, mely 18 diákírást és öt oldal idézetet tartalmaz régi nagy pataki diákok gondolataiból. Ez a munka a mienk. Az ifjúságé. Lelkesedés és nagy jó akarat szülte. Fogadja jóakarát.

5. „*A sárospataki kézíratos népmesegyűjtemény*“ Kiadja a theológus ifjúság. 68 oldal. Ára 1-20 P. — A főiskola könyvtára birtokában levő 891. 1—12. ab. sz. legrégebb magyar népmesegyűjteményt foglalja magában e kötet. Tisztán a magyar irodalom és magyar lélek iránti szeretet adta ki e meséket. A mesék leírasi ideje 1789—91. évekre esik. Pontos szövegmásolással, eredeti helyesírással bocsátjuk útjára e könyvet melynek nemcsak a tudós veheti hasznát, de az óvónő, tanító, cserkészapródvezető, meg mindenki, aki gyermekeinkkel foglalkozik.

E könyveket az Alma Mater iránti szeretet szülte és adatta ki. Kérjük ezulon is a „pataki diákokat,“ hogy ha tehetik, áldozzanak reájuk. Egyik, a pataki diákra vonatkozó rossz nyelvű megjegyzés így jellemzi a pataki diákot: „Mikor visszatér Patakra, úgy elérzékenyül, hogy síró szemekkel öleli át és csókolja a főiskola kapuját, de mindjárt felszárad a könnye, mihelyt áldoznia kell érte.“ Ne legyen igaza e megjegyzésnek.

Martin Miklós.

Dr. Hegyaljai Kiss Géza: Lélek és élet. Predikációk és beszédek. III. kötet. Miskolc. 1931. 271 oldal. Tartalma: Ünnepi igék: 13. Va sárnapigék: 25 Vallásos esti beszédek: 12 Esketési beszédek: 15. Temetési beszédek: 15. Ha régebbi könyvismertetések olvasunk, gyakran találkozunk annak a fájllalásával, hogy miért jelent meg ez a könyv? Ez jellemző arra, hogy hogyan fogadjuk mi az új könyvet. Most leszögezzük, hogy minden új theologiai magyar munka — ide tartozik a predikációirodalom is — gyarapodás. Ha többet nem is tudnánk a most szóban levő könyvről, csak annyit, hogy megjelent, már örülnünk kellene.

Még több okunk van az igazi öröme, ha megismerjük ezt a könyvet.

A kötet ismertetésénél két csoportba osztjuk a predikációkat. 1. csoport: eredetiek, 2. csoport: átdolgozott beszédek

1. Az eredeti beszédek közül az ünnepi predikációk és az alkalmi beszédek a legjobbak. Ez abban leli magyarázatát, hogy Hegyaljai K. G. predikálási módja inkább az Ige alkalmazása. mint annak értelmezése. Az alkalmazásnak van egy velejárója: a folyton ismét-

lődő forma. Pl. Nézzük ezt az igazságot a családban, egyházban, társadalomban. Mi ennek a nyugalomnak a titka? Hit, remény, szeretet. (Ezek a példák az ismertető példái) De van ennek az igehirdetési módnak olyan előnye is, ami kétségtelenné teszi jogosultságát: mindig aktuális. Érdekli az embert és érdekes az ember előtt. Szerzőnk itt mintaszerű. Az Ige értelmezése legtöbbször annak dramatizálása, érthető, érdekes leírása. Vallásosesti beszédeknel a beszéd felét a kontextus elmondása teszi ki. Inkább textussá kell tenni ilyenkor az egész odatartozó részt és azután kezdeni a beszédet. Ha csak két mondat a mondanivaló, akkor csak annyit. De a beszéd más, mint a kontextus dramatizálása. Ez azonban nagyrészt homiletikai kérdés. A lényeg az, hogy Szerzőnk eredeti predikációiban olyan értékes, hogy még akkor is teljesen elfogadjuk, ha más a homiletikai módszere.

2. Az átdolgozott beszédeket is köszönnünk kell. Véleményünk szerint Rittelmeyer jobb igehirdető, mint Geyer. Neuman Frigyes egyenesen gyenge. Az ő dolgai rövid meditációk. Minden igehirdetésben több erőnek, feszültségnek kell lenni, mint nála van.

Szerzőnk kifejezési módja olyan világos, érthető, hogy hibát keresve sem lehetne találni. Ritka ember az, aki közérthetően ki tudja azt mondani, amit akar.

A Lélek és élet III. kötetét szívesen ajánljuk mindenkinek, aki szereti az értékes magyar könyveket. *Kárpátaljai.*

Hirek.

Október 6-án a szokásos kerek között ünnepelte meg főiskolánk a szabadságért vértanu-halált halt hősök nemzeti ünnepét. A d. e. 1/29 órakor kezdődő gyászistentiszteletet a főiskola széniora Martin Miklós tartotta. Istentisztelet után a hősök emléktáblája etótti ünnepély programján a Főiskolai Kórus énekelte a Magyar Hízekegyet, majd a szénior lendületes és új szempontokat meg láttató beszéde után a Szózat el-éneklése zárta be az egyszerűségében is oly lélekbemarkoló emlék-ünnepélyt.

A 400 éves ünnepségek részletes beszámolóit a főiskolai évkönyvben fognak jönni, melyet a közigazgató úr most állít össze.

Dr. Zsiros József, szeretett professzorunk szeptember hó 28-án ment el külföldi tanulmányúttjára. Németországba. A sárospataki vasútállomásra családján kívül tanítványai teljes számban kísérték ki. Istennek áldását kérjük munkájára és szeretettel várjuk vissza az Alma Mater kebelén és kívül is.

E hó 12—13—14. napján tartották meg az alapvizsgát. Eredmény 1 jeles, 7 jó, 5 elégséges és 3 egy tárgyból nyert elégtelen osztályzatot.

Okt. hó 16-án meglátogatta az ifjúságot *Knoppers* hollandiai lelkész és előadást tartott az ifjúság problémáiról. Az értékes előadást útmutatónak vettük a jövőre vonatkozólag.

A gimn. „Rákóczi Sportkör“ tisztikarát a következőképen választotta meg: Tanárelnökök: T. Szabó Károly. Ifj. elnök: Gombos L. VIII.; alelnök: Sohajda M. VII.; titkár: Fehér B. VIII.; pénztárnok: Miskóczy J. VIII.; jegyzők: Fodor S. VIII., Móricz I. VII., Somogyi Z. VI.; szertárosok: Görgei K. VIII., Samu Iz. VII.; szakosztályvezetők: Abalházy A. VII. (athletika), Bodnár S. VIII. (football), Kiss B. VII. (korcsolya és si), Trócsányi P. VII. (úszó), Berczik B. VII. (box birkózás), Nagy I. VII. és Halász L. VII. (evező), Horváth Gy. VIII. (szertorna). Riporter: Guiper I. VII. Választmányi tagok: Berencsy A., Tompa D. VIII.; Szabó S., Váradi S. VII.; Jámbor S., Labanc I. VI.; Gürger F., Majoros I. V. o. tanulók.

A római katolikus polgári leányiskolában 24 református növendék van. I. o.-ban 9, II. o.-ban 7, III. o.-ban 3, IV. o.-ban 5. Minden növendék hetenkint egy fillért fizet a közös pénztárba. Az így összegyűlt és az ajánlásból gyűlt pénzt kis összegekben országos intézményeknek fogják ajándékozni. (Külmisszió, Árvaházak, Leánykálvineum.) Főpénztárnok: Fodor Margitka IV. o. t. Osztálypénztárnokok: Balogh Mária IV. o. t., Magyar Sárka III. o. t., Bérczy Erzsike II. o. t., Fráter Margitka I. o. tanuló.

A kiadóhivatali főnök köszö-

nettel nyugtázza a múlt éven befolyt előfizetéseket. Özv. Vircsik Endréné Bpest 12 P. Sárospatakról: vitéz Asbóth Aladár, Brozorád Rezső, Bálint József, Boda Béla, Csuha Andor, Dávid Zoltán Elekes Imre, Erdélyi László, dr. Fischer Fülöp. Gróf Hoyos Viktor, Hazai József, Goldblatt Mór, Gottesmann Lipót, Götz Bálint, Goldblatt Ferenc, dr. Jakob Károly, Jakab András, dr. Kondor Miksa, Kerekes Dezső, Kósa Sándor, dr. Kopeczek József, Kis Elek, Király Jenő, Leskó István, dr. Mátyás Ernő, dr. Meczner Béla, Mészáros Bálint, Magyar Károly, Novák Sándor, Neumann Mór, Princz Dávid, Priscsák Adolfné, Pavletics Ödön, Polgár Sándor, Révai Ödön, Rácz Miklós, „Rákóczi Társas-Kör“, Szűcs István, Sebeők József, Sviatko János, ifj. Szepessy István, Somody József, dr. Szabó Gyula, Szalay Róbert, Szabó Zoltán, Szabó Károly, Szabó Ernő, Spitz Pál, dr. Salacz Tibor, Székely János, Szivós Géza, Szathmáry Ferenc, dr. Tóth László, Ujváry Dezső, Vitek Ferenc, Várszéli Béla, Herceg Windischgraetz Lajos, dr. Vasady Béla, özv. Zelles Lajosné, Zilahi Ferenc.

A kiadóhivatali főnök ez úton tisztelettel kéri az előfizetőket és olvasókat, hogy akik a szeptemberi számot nem kapták meg, vagy akik új előfizetést eszközölnek — sziveskedjenek vele közölni.

Szerkesztői üzenetek.

K... a M. A levelet a jövő számban közöljük.

R. N. N.-bikk. Köszönjük a hozzászólást. Örülünk, hogy ilyen komoly lányolvasói vannak Közlönyünknek.

Kiadja: a főiskolai Ifjusági Egylet.

Kiadóhivatali főnök: Tóth Lajos IV. é. hh.

Czeisler Izidor
divatáruháza
Sárospatak
(a Kossuth Lajos-utcán)

Állandó raktár: férfi-, női- és gyermek-harisnyák, zoknik, sapka, kalap, ernyők, katonai cikkek, csipkék, rövid-, és kötöttárak, illatszer, pipere, férfi- és női fehérneműk.

MOLNÁR
JÓZSEF

ÚRI ÉS NŐI

FODRÁSZ
SÁROSPATAK

(Rákóczi uccán, a ref. egyház épületében.)

Pontos kiszolgálás

Diákság részére kedvezményes árak.

KONCZ FERENC, SÁROSPATAK

LORANTFY U 8. CIPŐÜZEM ÉS CIPŐKERESKEDÉS SAJÁT HÁZ!!

Külön mértékostály!!

A diákság évek óta felkarolt cipésze

Megrendelésre készít elsődrendű férfi-, női- és gyermek-, egyszerű és divatcipőket, orthopédcipőket, cserkész- és mindennemű sportcipőket vízhatlan minőségben, **szolid árak** mellett. **Javítások** gyorsan és gondosan eszközöltetnek!

Állandó raktár férfi-, fiú- és gyermekcipőkben, papucs- és házicipőkben, cipőápoló és vízhatlan szerekekben; minden létező színben legjobb minőségű **cipőkrém, lack-olaj, cipőfestékek**; vadász- és sicipőkhöz **cethal-cipőzsinór**; alacsony termetűeknek **belső sarokemelő**; elsődrendű **cipőzsinór**; fájóslábúaknak **ludtalp-betét** és mindennemű talpbetét-különlégek!

Vidéki megrendelések azonnal eszközöltetnek!

Legszebb ajándéktárgyak nagy választékban!

Joggal mondja az angol:

„Time Is Money“
(Az idő pénz.)

FONTOS Önnek, hogy tudja a pontos időt?

Keressen fel még ma és **kérje az „én” órámat** 3 hónapi próbaidőre. Meg fog győződni arról, hogy lehet olcsón és mégis **megbízhatóan pontos órája.**

Órák, mindennemű ékszerek, dísz tárgyak, valódi ezüst evőkészletek kedvező részletfizetési feltételek mellett kaphatók.

Spitz Pál

órák és ékszerész, Sárospatak. Vidékre választékokat készséggel küldök!! Varrógépek és eredeti Steyer Vafenrad kerékpárok gyári raktára!

Fodrász-

és borbélymunkák *legpontosabban eszközöletnek*

Sárospatak,

☞ a Patikaközben. ☞

Dobozy István

a diákság felkarolt borbély és fodrász-mesterének modern műtermében.

40 év óta áll fenn
id. Szepessy István
sütődéje.

Sárospatak legrégebb, legkedveltebb péküzlete.

Minden nap friss

péksütemények,
fehér és barna kenyerek.

Nyomatott a ref. főiskola könyvnyomdájában Sárospatakon.